

Beste medeparochianen,
broeders en zusters,

In de tweede lezing van vandaag
hoorden we misschien wel de mooiste woorden
uit de hele Bijbel.

Het Hooglied van de Liefde.

Woorden van de apostel Paulus aan de
christenen in Korinthe.

De liefde is geduldig.

De liefde is vriendelijk.

Ze is niet jaloers,

de liefde praalt niet,

zij is niet opgeblazen...

En zo gaat het maar door.

Het is voor mij als hele mooie muziek.

Je krijgt er nooit genoeg van.

Iedere keer als ik deze woorden weer hoor,
dan raken ze diep in mijn hart
een hele gevoelige snaar!

Ik was eens bij een vergadering,
jaren geleden.

Ik woonde toen nog in Amsterdam.

En er was een conflict in de kerk.

En de partijen stonden lijnrecht tegenover elkaar.

Nou, dat komt wel vaker voor.

Maar toen was het wel heel extreem.

En de mensen werden zo boos en zo emotioneel.

Je kon er bijna op wachten
dat iemand een stoel zou pakken
en door de zaal zou gooien.

Na een half uurtje zag de voorzitter geen andere oplossing
dan om de vergadering af te breken.

Maar goed, om de hele vergadering
nu al definitief af te blazen,
dat was ook een beetje te veel van het goede.
Dus na enige tijd heropende de voorzitter de vergadering
en gaf het woord aan iemand,
die tot dan toe nog helemaal niets had gezegd.
De beste man keek even verschrikt op
en pakte vervolgens zijn bijbeltje
en las toen deze woorden voor,
die wij net hebben gehoord:

De Liefde is geduldig.

De liefde is vriendelijk.

En zo voort.

En alle aanwezigen luisterden
met het schaamrood op de kaken.
Zowel de voorstanders als de tegenstanders.
Hoe had iedereen zich zo kunnen laten gaan?
Hoe had het zo uit de hand kunnen lopen?
Allemaal mensen van de kerk!
Allemaal gelovigen!
Allemaal overtuigd van de Boodschap van Gods Liefde.
En toch kan de liefde soms zo ver weg zijn.

Iets dergelijks zien wij ook in het evangelie van vandaag.
Jezus komt met de Blijde Boodschap.
De Boodschap van Gods liefde.
Sommigen waren onder de indruk.
Maar waarom waren er toch ook mensen
die zich hier zo tegen wilden verzetten?
Waarom roept de Boodschap van Gods liefde
ook zoveel verzet op?
Waarom drijven ze Jezus
naar de steile rand van de berg
waarop hun stad was gebouwd
en willen ze Hem zelfs daar in de afgrond storten?
Dat is nogal wat!
De afgrond in!

En zo moest ik denken:
er zijn eigenlijk twee soorten liefdes.
U weet dat de Bijbel ons leert:
Wij moeten onze naaste liefhebben als onszelf.
Wij mogen dus welzeker ook onszelf liefhebben.
Maar dat is toch iets anders dan
'egoïstisch' zijn.

En dat is nou precies waar het om gaat.
Want de egoïst beschouwt zichzelf
als de baas over de hele wereld.
Hij wil als God zijn.
Hij wil dat de hele wereld om hem draait.

Maar iemand die echt zichzelf liefheeft,
die weet dat hij gewoon een mens
en helemaal geen God is.
Die weet dat hij een kind van zijn ouders is
en dat hij nu zelfs een kind van God mag zijn.
Dat God zijn Schepper is en zijn Vader.

Ik kijk soms wel eens naar mijn handen.
En dan denk ik:
Oh, die zijn door God geschapen!
Wat geweldig.
Dat is jezelf liefhebben.
Niet denken dat jezelf God bent.

En zo wil de egoïst alleen maar zijn sterke kanten laten zien.
Hij wil zoveel mogelijk indruk maken op anderen.
Bijna als een opgeblazen kikker,
arrogant, met een hele hoop verbeelding.

Maar iemand die echt zichzelf liefheeft, weet
dat hij zich helemaal niet zo hoeft op te blazen.
Hij weet gewoon dat hij geliefd is,
zoals een kind gewoon weet
dat zijn ouders van hem houden.

Of hij nou op school een negen haalt of een vier,
zijn ouders houden gewoon van hem.
Hij hoeft zichzelf niet beter voor te doen
dan hij werkelijk is.

Een klasgenoot van mij op het seminarie
haalde nogal eens hele slechte cijfers.
En als iemand hem dan vroeg:
'Wat voor een cijfer heb je gekregen?'
Dan antwoordde hij altijd heel wijs:
'Er is nog ruimte voor verbetering!'
Ik moest dan altijd heel erg lachen.
Maar het is ook iets van:
Jezelf liefhebben, geduld hebben met jezelf.
Voor mij is dat ook echt: jezelf liefhebben.

De egoïst kijkt nooit eens kritisch naar zich zelf.
Geen enkele zelfreflectie, zo noemen we dat!
Hij neemt alleen maar anderen de maat!
En zo denkt hij dat hij zelf eigenlijk al volmaakt is.

Maar iemand die zich zelf echt liefheeft, weet
dat iedereen fouten kan maken,
ook hijzelf.
En dat er voor zijn fouten ook vergeving bestaat.
En zo durft hij ook zijn zwakke kanten te laten zien.
Hij durft onvolmaakt te zijn.
En hij is bereid om te leren.

In het evangelie van vandaag zien we ook
dat de mensen in de vaderstad van Jezus
zijn boodschap van liefde niet konden verdragen.
Hun egoïsme verzette zich tegen deze boodschap
van God liefde.
En dan ziet Jezus tenslotte nog maar één oplossing:
Vluchten.

'Nou ja', zei een collega priester onlangs tegen mij,
'niet helemaal vluchten.
Hij liep gewoon midden tussen de mensen door
en vertrok.'

Jezus was niet te vangen.
De Boodschap van Gods liefde
laat zich nooit vangen.
Zoals mooie muziek altijd zal blijven klinken
en door alles heen gaat!
Niet te vangen!
Zelfs bij zo'n heftige, emotionele vergadering!
De liefde is geduldig,
de liefde is vriendelijk,
de liefde is....
Vult u maar in!
Amen.